

Kedves Órák

SZEPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körut 9 szám.

Ide intézendők az előfizetések, legczélszerűbben postatartalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**

Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(1. folytatás.)

FOGADÁS SZÍVEKRE.

Írta: Lónyay Margit.

II. A szép Elza.

AZ 1848. évi szabadságharcz Váriban is felkölté a hazaszeretet lángoló tüzét. Sokkal előrehaladottabb volt már éveiben, hogyszem fegyverrel szolgálhatta volna a szent ügyet s hogyszem vérét áldozhatta volna az imádott hazá oltárára, de azért tehetségéhez képest szolgálatot óhajtván tenni hazájának, a kormány által neki felajánlott polgári kormánybiztosi állást vállalta el. Mint ilyennek, hatásköre kiterjedt három megye területére, melyeken a katonai főparancsnok: Kardoshegyi Kardoss Antal volt. —

Amily lelkiismeretes polgári biztos volt Vári, époly hű hadfia volt a hazának Kardoss tábornok s e két férfi egyöntetű, egymást támogató, hathatós működése, több hasznot hajtott a hazának, mint száz más kormánybiztos és katonai főparancsnok működése. — E két férfi, — hogy ugy mondjam — kiegészíté egymást, a polgári biztos mérsékelt a hevesvérű katonát, ez pedig lelkesíté a polgári biztost. Mintha két testben egy lélek lett volna csupán. — De nemesak a hivatalos érintkezésnél, hanem a társadalmi magánéletben is tel-

HÚSVÉTI TOJÁSOK.

jesen megérté és egyetértett e két férfi, és ha van és létezik, — amint van és létezik is, a szó nemesebb értelmében vett igazi barátság, — úgy elmondhatjuk, hogy e két férfit a valódi, önzetlen, őszinte, igaz barátság csatolta egymáshoz.

És e barátság sohasem lazult meg egy percze sem, még akkor sem, midőn „Világosnál“ elsötétedett Magyarország fényes napja és a haza jobbjai vándorbotot véve kezeikbe, külföldre menekültek, hogy ott is megmaradjanak magyarokul s ott is megmutassák a világnak, hogyan szereti a magyar hazáját akkor is, midőn annak szent földéről száműzve van.

Vári és Kardos együtt hagyták el a hazát, együtt lettek bujdosóivá a nagyvilágnak.

Amália itthonmaradt fiával, Zoltánnal, és leányával, Margittal.

Az emelkedettlelkű nőt sem férjének számkivetése, sem birtokaiknak elkobzása nem tudta megtörni, anya volt s tudta, hogy élnie, küzdenie kell gyermekeiért, soha egy percze sem vesztette el bizalmát s remélve a jövőben, erős hite volt, hogy :

„Megvirrad még valaha,
Nem lesz soká, nem is lehet éjszaka.“

Csak akkor tört meg ez erős lélek, midőn Zoltán fia, egy erős hülés folytán tüdőgyulladást kapott s minden orvosi segély, minden anyai gond daczára is, nyolcz nap alatt meghalt. Amália megtörve állott fia ravatala mellett, könnyei omlottak, de panasz nem kelt ajakán a Gondviselés ellen, hisz megmaradt még leánya, a szőkefürtű Margit, most már ez egyedül tölti be az anya szerető keblét, mely eddig két gyermekéért dobogott.

Zoltán eltemetése után egész lelkével Margitján csüggött az anya, a leggondosabb nevelésben részesíté s minél jobban fejlődött a ritka szép leány, annál inkább megnyugodott a fájdalmas anyai sziv. Csak a férj távolléte vont borut homlokára s ha ilyenkor Margit megkérdezte anyját, miért oly levert? „Atyádra gondoltam, gyermekem“, — volt az anya felelete s észrevétlenül, egy pár könnyet törölve ki szemeiből.

— S mikor jó haza apa? — szokta kérdezni ilyenkor Margit.

— Imádkozzuk, gyermekem s a könyörületes Ég vissza fogja vezetni karjainkba szeretett és szerető atyádat. — És az anya és leánya, térdreborulva imádkoztak, hogy a Gondviselés óvja s vezérelje vissza a bujdosót, szerettei karjaiba.

Az a szivből eredő buzgó ima meg tudta ostromolni az eget, és midőn Margit élete legszebb virágában volt, midőn születésének tizenötödik év tavaszát megérte, a nemzet és királya kibékülése folytán, a korona által megadott általános kegyelem karjaiba vezette a nőnek éveken át bujdosott férjét, visszaadta a gyermeknek rég nem látott atyját. — Vári hazatért, visszakapta elkobzott vagyonát s visszavonulva minden közügytől, magánbirtokán gazdálkodott, megosztva örömét neje és egyetlen leánya között.

De a kiállott szenvedés, a száműzetés keserű napjai emészto feregként rágódott a férj kebelén, s

hazatérése után három év mulva, az egykor erős férfit megtörte s ágyba sujtá.

Margit ekkor tizenöczéves volt. Mint a mezők virága díszlett s mint a rózsza illatozott, csoda-e, ha messze földre elment hire a szép és atyja nem megvetendő vagyona egyedüli örökösének. Nap-nap után kéro koczogott Vári ajtaján, de Margit szive csak akkor dobbant meg, mikor kiskéri Nagy Aladár ügyvédet megismerte.

Nagy Aladár alig volt 26 éves, sugár, barna alak, szabályos arczvonásokkal, fekete haj, hasonszinü bajusz s éjsötét, villogó szemekkel. Oly jól illett ahhoz az aranyárgafürtü nefelejtskékszemü leányhoz.

(Folytatása következik.)

~ ~ Húsvétra. ~ ~

*Szép tavasz! Légy üdvöz!
Neked jutott részül
Hirdetni az ünnepséget,
Mire ég, föld készül.
Hirdetni a győzedelmet
Harsány hangon dallva:
Élet fölött a halálnak
Nincsen diadalja.*

*Száll az élet lelke,
Száll alá az égből
Rózsaszarcezzal, aranyhajjal,
Övezve a fénytől.
A föld fölé, szerte, forró
Csöközőne árad,
Mire a nagy mindenségben
Halk zszibongás támad.*

*Repedez göröngye
Számálhatlan sírnak,
Számálhatlan sírok, sötét
Koporsói nyílnak.
Éledezve, lelket nyerve
Az ébresztő csóktól,
Minden hervadt növény csírja
Kél a koporsóból.*

*Szétárad a térben
A szeretet lángja,
A föld alatt, még a féreg
Szívét is, átjárja.
Virág fakad, erdő zöldül,
Cseng az öröm dalja:
Élet felett a halálnak
Nincsen diadalja!*

Ács Ferencz.

Jelenetek színelőadás előtt.

Irta: Jókai Mór.

MÁSUTT is nehéz a közönséget arra felláztatni nyáron, hogy színházba menjen, hát még fürdön? ahol az ember ha egymást nézi, az is elég mulatság.

Már délután három óra s még egy jegyet sem vettek el a pénztártól: pedig a veranda és gyógyudvar tele van válogatott közönséggel.

Egy, e tárgyban sok érdelemmel bíró toborzó nekiindul a keserű adószedésnek. Három természetes ur, ki most végezte az ebédet odafenn, idejött le a fekete-kávét elkölteni.

— Ah, kedves egészségükre az ebédet! Hányadszor tetszik ma kávézni? Csak másodsor? Harmadszor majd oszonnára ugy-e? De meg is látszik az áldás! Ez aztán az egészség! El tetszik ma jönni színházba? Mit? Hogy, nem kellene önöknek a színészek? Igen, de annál inkább kellene önök a színészeknek! Önök már háromszor ebédelték ma, azok meg, szegények, csak ma estére fognak tegnapiroval reggelizni, ha lesz bevétel. Csak nem engedjük azt a gyalázatot megtörténni a hazán, hogy ily bőség idején a tudomány és művészet meghaljon éhen!

Ezek megadják magukat.

Most idevetődik valami vatermörderes, borotvált állu egyéniség; valami bécsi börzeágens.

— Ah, hozta Isten! Ön valószínűleg zártszéket keres a mai színi előadásra? Hogy érdemes-e azt meg nézni? Elhíszem azt. Hogy ön bécsi, párisi színházakhoz van szokva? Bagatelle! Ez itt olasz és spanyol? Ma lép föl signora Filomela di Carmonadli az „Afrikai nő”-ben Meyerbeertől, amit még Párisban sem adtak! Nem hallotta ön hírét signora Carmonadlinak, férjezett Savanyó Caposta? Az nagyszerű? Párisban jobb szeretik, mint Charlotte Grisit. Aztán milyen a kiállítás! A díszletek mind selyemből és kínai porcellánból vannak; az előfüggöny maga négyezeröttszázhatvankét forintba került; Pestet ábrázolja: ott van a kereskedelmi csarnok az előtérben, este hat órakor kiteszik az ablakába a bécsi börzeárfolyamról érkezett telegrammot, azt is megláthatni rajta, s mikor vége van az előadásnak, minden ember kap két forintot vaesorára. És mindezt hetven krajczárért.

A börzeügynök nevet és fejesóvalva viszi a hetven krajczárt a kasztyóhoz. Most végigmegy egy köpezős parasztgazda feleségével, leányával az udvaron.

— Ah, jó napot, bácsi; színházba ugy-e? színházba? hogy nem oda? hát hova? Nincs az most itthon. Elment Veszprémbe; ne is keressék: menjenek inkább a színházba. Ma új darabot adnak. Pompás darabot, lesz benne ének, táncz, nagy tűzijáték. Hogy ki volt az a Chouffleuri ur? Hát nem hallották hírét, az Napoleonnak az első minisztere, valóságos született francia; ez volt az, aki kivitte, hogy Franciaországban nem fizetnek szőlődézszt, se akaszt, azért indított Napoleon háborút, hogy azt akarta, hogy itt se fizessenek. No hát ez az a Chouffleuri. Ezt meg kell nézni, előadás alatt fánkot fognak osztogatni, s előadás után minden ember kap egy pohár bort (otthon a pinceszében, ha még maradt).

Ez is velünk jön.

Egy gömbölyű arcú és természetű tisztelendő atya telepedik le valamelyik asztalhoz.

— Alázatos szolgálja, admodum reverendissime domine! Engedje meg, hogy tiszteletemet kinyilatkoztassam. Rég van szerencsém jó hírből ismerni. Hogy

honnan ismerem? Hahó! Ki ne emlegetné azt, aki annyi jót tesz a szegényekkel, az inségesekkel. Nézze csak admodum reverendissime: ezt a szerencsétlenséget. Ma reggel a direktor épen arra nyit be a színpadra, mikor kilencz színész már a nyakára kötötte a kötelet, hogy mikor felhuzzák a kurtinát, őket is huzzák fel vele együtt. Borzasztó eset! Ha kilencz színész egyszerre előli magát, tizenhözöz özvegyet hagy maga után! Most ezeknek a javára lesz előadás: el tetszik jönni ugy-e? Nem is kérdelem, hogy még ma haza akar admodum reverendissime utazni? Színház után a legszébb idő. Hogy itthagya az alkalmatosság? Semmi baj. Itt áll az én négylovas hintóm, parancsoljon vele; akár mikor; mibe fogassak? brumba, factonba, batárba, nájdiesámba? Tessék választani.

A tisztelendő ur is kénytelen velünk jönni.

Most hire futamodik, hogy három előkelő ur, aki nagyon bizonyos páholyvásárló, összeesküvést tervez a szomszéd faluban lakó X. urhoz teendő barátságos kiáradásra. Ennek útját kell állani. Pedig már a kocsi is megrendelték.

— Alásszolgálja! Hallották már azt a borzasztó esetet? Most beszéli itt egy hiteles ember, a szomszéd-falubeli káplány, hogy szegény X. ur a múlt éjjel megtévelyodott. A vendégeit, a kik nála voltak, baltával hajigálta. Maga a szegény káplány is az ablakon menekült ki előle. Én kértem, hogy ne mondja senkinek, ne is mutassa magát többet itten, hogy hire ne futamodjék. Ugy-e jól tettem? Szegény X. ur! milyen derék ember volt! Aztán el tessék jönni a színházba.

No ezeket is itthon marasztottuk!

Most egy kereskedő család érkezik, nagy pompával, három hölgy, két férfi!

— Helyet, helyet asztalt ide, pinczér! Nem látod, kik jönnek? Ez a derék család ni! Hyen hazafiak és honleányok kellenének sokan! Bezzeg nem kell ezeket biztatni, hogy jöjjenek a színházba; mindennap ott vannak. De akárhogy elnézi az ember, nem is lát szébb leányokat az egész publikumban, mint ezek. Ugy segéljen, a publikum fele csak azért megy színházba, hogy őket láthassa. Az apjuk, az pedig a legszolidabb ember fél Magyarországon s aztán micsoda generozitás! Kitesz akármi született mágnáson. Művészetre, irodalomra, amit kiad, számba sem veszi. Ezt becsülöm aztán.

Ezt mind háta mögött mondátik, de ugy, hogy hallhassák.

Világos, hogy mind ott lesznek.

De az is világos ám, hogy a közül a hat üzér közül, amott egy asztalt elfoglalt, s gyapjuról meg repezéről értekezik, egy sem szándékozik komoly harez nélkül megválni a hét tizesétől. Ide már drasztikus eszközök kellenek.

— Uraim! Aki lump, abhoz én nem beszélek! Aki nekem azt mondja, hogy az a hetven krajczár is boldoggá teszi, annak azt mondom agyiő, nesze még hetven krajczár hozzá, légy kétszer boldog! Akinek csak a pénz az Istene, aki két garasért az öregapját is eladná, olyan emberrel én szóba sem állok. Karsamediner. Tessék fölszedni az elhajított szivaresutkákat; az igen jó üzlet. Önök azonban, tudom, hogy nem ilyen emberek, hanem igazi gentlemanek, akik ötven krajczáros kabánoszt szívnak. Pfuj Teufel! Az olyan ember, aki visszakér a koldustól fél krajczárt, ha egy egészet adott neki. No iszen, majd olyan embert is mutathatok én az uraknak.

Hárman vállat vonitnak és nevetnek rajta; de három megtér és kapitulál 50 krajczárig egy parterre-jegyre.

— Itt jön az amerikai! Ez a derék gyerek, ni! God bej sir! Hogy vagy, öreg? Most jött ide s már

magyarul beszél. Hau du-ju-du! Eljőjj ma a színházba, öreg: jó hír jött Amerikából; megverték a rabszolgatartók az északiakat kegyetlenül. Vagy te is északi vagy? No hát akkor az északiak verték meg a rabszolgatartókat még kegyetlenebbül. Erről lesz az egész előadás és kedvéért angolul fognak énekelni az egész darabban végig, s a yankee doodle csárdást elhuzzák háromszor. Végül a Kearsage és az Alabánia hajók

Második trombitaszó.

„Uraim! Dámáim! Politzei Stunde hat geschlagen! Öt órán túl nem szabad kártyázni, most jött ki a konkordátum: birságot fizet, aki itt marad.“

A toborzott nép fölkerekedik és megy. De még néhány asztalnál ott marad egy-egy csapat, mely beletüzelte magát a robberekbe, s nem hagyhatja abba.

Harmadszor trombitálnak.

— Talpra magyar! Hangzik a trombitaszó. Urak, siessünk. Itt ne maradjunk. Jön Patkó, jön Hajnal, tizenketted magával, mindenkit kirabol, akit itt talál. Menjünk a színházba, oda nem jöhet be, mert bilétet kérnek tőle.

Meg aztán egynéhány tapsonezra volna szükség, mert a fürdői publikum blazirt, nem szaret maga tapsolni.

Egy csoport léhütő támasztja ott a korlátot.

Hát ti mért nem mentek a színházba, akasztófáralalók? Itt kell lopni a drága napot? Aló marsch, a színházba. Én fizetek helyettetek. Aztán tapsoljatok. Ha jól viselitek magatokat, kaptok tőlem előadás után fejenkint öt garast, meg egy csinált virág-bokrétát a kalapotok mellé.

Végtére ilyenformán csak megtelik a páholy, zártszék és karzat. A publikum jól mulat az előadáson, de még jobban azon, hogy milyen mesterséggel engedte magát összefogatni.

Csak a tapsonezok veszik komolyan a dolgot. — Előadás után, mikor legtöbb a nép, a gyógy-udvaron megjelennek levett kalappal s kéri azt az öt garast a tapsolásért.

— Ne féljete, fiaim! Az öt garastok fejenkint kijár. Szeretem, hogy takarékosak vagytok, nem felejtkeztetek meg róla. Jó helyen fekszik nálam a kapitalistok. — Majd holnap megint gyertek el tapsolni, megint lesz nálam öt garastok; az lesz már tíz garas, negyven esz. tendeig mindennap benn hagyjátok nálam; a kamatjából is megélhettek. Derék, takarékos fiuk! alig huszonöt esztendősek, máris pénzt keresnek, s nem költik el, nem iszszák be! itt hagyják nálam. No, fiaim, már most menjete haza.

És ez másnap, más variációkkal, megint újra kezdődik.

SZÉLJEGYZETEK.

„A szerelem sötét verem“, de gyémántokkal igen szépen ki lehet világítani.

*

Minap gyönyörű női kalapot láttam egy kalapkereskedés — pardon! chapellerie — kirakatában.

Mennyi feldúlt családi boldogság!

*

Lex Heinze! Vannak emberek, akik méltán gondolhatnak iszonyattal a saját nuditásukra.

*

Azt mondják, hogy izgága nemzet vagyunk. Hogy nem akadt akkor eddig ember, aki bejelentette volna a színügyi bizottsági tagságra és az erkölcsöszi állásra — az inkompatibilitást?

B. T.

—♦— Mária s a gyermek Jézus. —♦—

között történt tengeri csata fog életnagyságban két csavargózós halászladik által produkáltatni.

— No ez egy páholy!

— Uraim, először trombitálnak. Csináljanak tourokat, akik kártyáznak, háromszor körül, aztán megy minden ember, aki meg nem akar betegedni a hosszas üléstől. Tessék egymásnak szaporán fizetni. Ah, nagyságod nyert tíz forintot: no abból ötöt rászánhat egy páholyra. Méltóságodnak pedig veszteti tetszett husz forintot? No ha huszat adhatott a piqué-dámáért, adhat még ötöt azokért a szép eleven dámáért. — Tudtam én azt.

HÜSVÉT KELETEN.

Irta: De Purcareti Lázár Veturia.

Ejfel van, a vadon nyugodt és homályos. A titokzatos, symbolikus gravaturákkal ékített óriás cyclopfal elrult idők rejtelmeire emlékeztetett. S ezen sziklaóriás árnyéka a tiszta tó mélyén nyugodott századok óta. A tó küszöbén vadvirágok nyíltak, színük piros vala, mint a zsarát, szírmuk puha volt, mint a királynék palástja.

Én a tó közelében feküdve, esodálattal hallgattam az erdő mystikus moráját. A vadvirágok homlokomat, a zefir hajamat simogatta.

Egyszerre csak fény árasztá el a tájat, az egész mindenség tündöklött s a légben egy dallam esendült meg, melynek magasztossága minden emberi képzelmet felülmúlt s e dall halkan, lágyan, édesen, majd meg erőteljesen harsogva, a búbájig szép zene kísért, amely égi symphoniából ki-kihallatszott, mint angyali öröm-hymnus:

„Támadjon fel az Isten, és széledjenek el az Ő ellenségei, és fussanak az Ő színe előtt az Ő gyűlölők. Ez a nap, melyet teremté az Úr, vigadozzunk rajta és örvendezzünk!”

„Örvendezzünk, örvendezzünk! ujjongott a százszoros visszhang.

Az egész vadon zúgott, zengett megbűvölő összhangban.

A barlangok, mélységek, sziklakolosszusok, csipkés hegyhátak, mind-mind fenséges visszhangkurjantásokat szakítottak.

Önkéntelen összekulesolám kezeimet, lelkem meg vala bűvölve annyi gyönyör által.

S azok a hatalmas hanghullámok vibrálva emelkedtek a végtelen magasságban, s a kék ég csillagai közt esendesedtek le.

„Föltámadt Krisztus, a Te Istened, Szión! — hallatszott efemerhangon egy boldogító s megnyugtató sóhajként — örvendezzünk! örvendezzünk!

Mint varázsütésre mennyei öröm lepelt meg, egy kimondhatatlan édes izgalom. Elragadtatva nyújtám ég felé kezeimet s eme szavak tódultak ajkaimra:

„Uram, adj erőt, mert a határtalan boldogság nagy és hatalmas hullámokban árasztja el lelkemet!

Most a vadon mélyéből gyöngé szellőt hallék. Arra néztem: a balzsamfák lombjai közül, melyekről fény szivárgott, márványsíma, hamvas angyalkarok bontakoztak ki. Az angyalok papiöltönyt viseltek, mely fehér vala, mint a frissen esett hópelyhek. Sugár, azur szárnyaik tele voltak szórva az est legtisztább harmat-csöppjeivel, melyekben megtört a feerikus éj ragyogása, minden egyes harmat csöppet picziny hajnalesillaggá varázsolva.

S ők haladtak, haladtak napkelet felé. Nyomukban selymes hajözön reszketett, mely puha volt, mint az éther és szeliden tündöklő, mint a nap első sugára. S a gazdag hajzat hullámokban ringott, mint valami arany folyó. S ahány virág kelyhén csak átsiklott, mind-mind megremegett, szikrázó, kristálycseppeket szórva a fehér kövekre, miközben megesendültek, mint apró ezüst esengetyűk; mely hangoeskák nem hogy szétoszolva elenyésztenek, hanem minél magasabbra emelkedtek, annál jobban kitisztultak, mint hatalmas harangzúgás zengve a légben . . .

. . . Felébredtem szobámban, asztalomnál ülve találtam magamat, homlokkal a szentírásra hajtva.

Szobá eskám tele volt fényel, haranghang és énekkel, mert nyitott ablakomon át a tiszta, friss szellő, gyöngéd szárnyain napfényt, szent ének és harangzúgásözönt zúdított be szobámba.

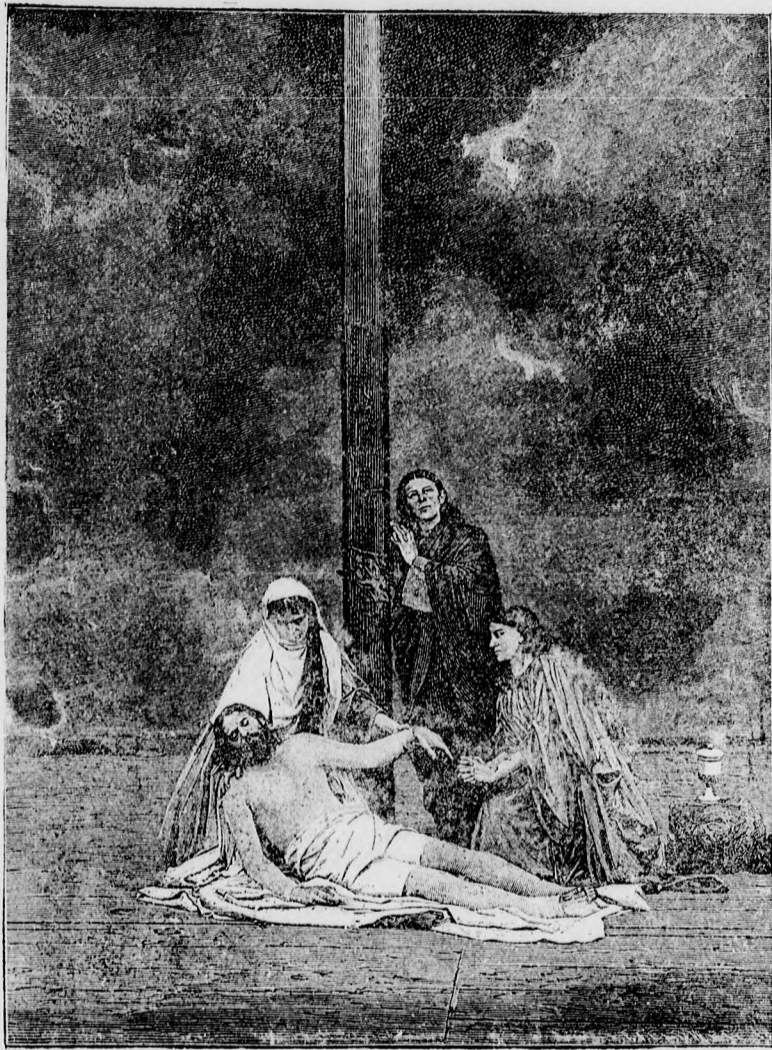
A közellevő templomban, mely fehér volt, mint Palesztina lilioma, harangoztak és énekeltek húsvéti énekeket, ősrégi dalakon, mert nagy örömnapp volt, a Pászká ünnepe.

Gyorsan felemelkedtem. Aztán óvatosan megszurtem és megtisztítottam gondolataimat, mert félelmetes helyre készültem menni, az élő Isten templomába.

* * *

A mise már megkezdődött; a templomban sok nép van. A szent ének, a templom hatalmas oszlopai közt, ringatózik: a falak zúgnak, a gyertyák lángjai vibrálva himbálódznak. A nap sugaraitól megvilágított levegőben arany porszemecskék uszkálnak. A fekete reverendás egyházi ma ninesen meztláb, hanem sarut visel. Ott áll az ikonosztázis képállványhoz támaszkodva; egyik kezében tőmjéntartó, a másikban egy darab rózsaszínhaju preszkura, szent kenyér, melyből olykor-olykor ragyokat és étvágygyal harap.

Most lép be *Szmára* a lelkész unokája egy tizenhatéves

—••• Krisztus levétele a keresztről. •••—

peány; a legujabb divatszerinti ruhában öltözve. Mindjárt utána jön az ifju hercegasszony, aki finom eleganciával halad előre. Jobboldalt az ikonosztázis közelében levő, két személyre való, üres imaszékbe ül. Szemben vele a tulsó oldalon szintén ilyen üres imaszékben *Szmára* foglal helyet: ez az ő és a most Konstantinápolyban időző bátyjának imaszéke.

A hercegnő kinyitja könyvét. *Szmára* szintén azt teszi, mert mellesleg mondva, ő a hercegnő minden mocczanasának hű utánczója. A hercegnő sóhajt és imádkozik; *Szmára* szintén sóhajt, elkezdi imádkozni halkán:

„Elmult az ő . . .” (gyorsan egy fiura néz, aki melléje akar ülni.) Ne tolakodj, te ficzkó! . . . (ismét könyvére hajlik.) „Elmult az . . .” (Tekintete a hercegnőre téved.) Milyen boldog, aki hercegnő lehet, mindenki irigyl . . . „Elmult . . .” (A fiu veszedelmesen közeledik a székhez, — *Szmára* vörös lesz mérgében, mint egy harezban felhevült pulykakakas s a szék szélére iramodik, hogy a fiu be ne ülhesen, miközben majdnem kiabálva mondja:

„Te bagoly!...” (S miután még egy gyilkos pillantást vet reá, ismét modelljére emeli tekintetét, ekkor csodálkozva látja, hogy a herezegő mellett, ennek székében az egyházi leánya hegyel egyenesen, mint a nyárs.

„Jaj, — mondja halkán önmagához, — hogy ül a herezegő mellett az egyházi leánya a pisze orrával, mintha nyersen lenne kikeményítve. A herezegő oly áhitattal imádkozik, hogy észre se veszi, milyen piszeorru élkelte magát melléje. De ni... ni!... most észrevette s nem is bánja... oh, oh!... Ha most történetesen a herezegő egy falusi jegyző neje lenne, hogy kiteszkölné a székéből azt a piszét... de mit is beszélek?... hisz akkor az egyházi leánya nem is mert volna a székhez közelíteni, olyan büszkén ülne benne a jegyzőné. Akkor, akkor szegény pisze csak messziről vetne a szék felé egy-egy keserves, savanyu pillantást, mint egy fazék megkozmasodott czibere.

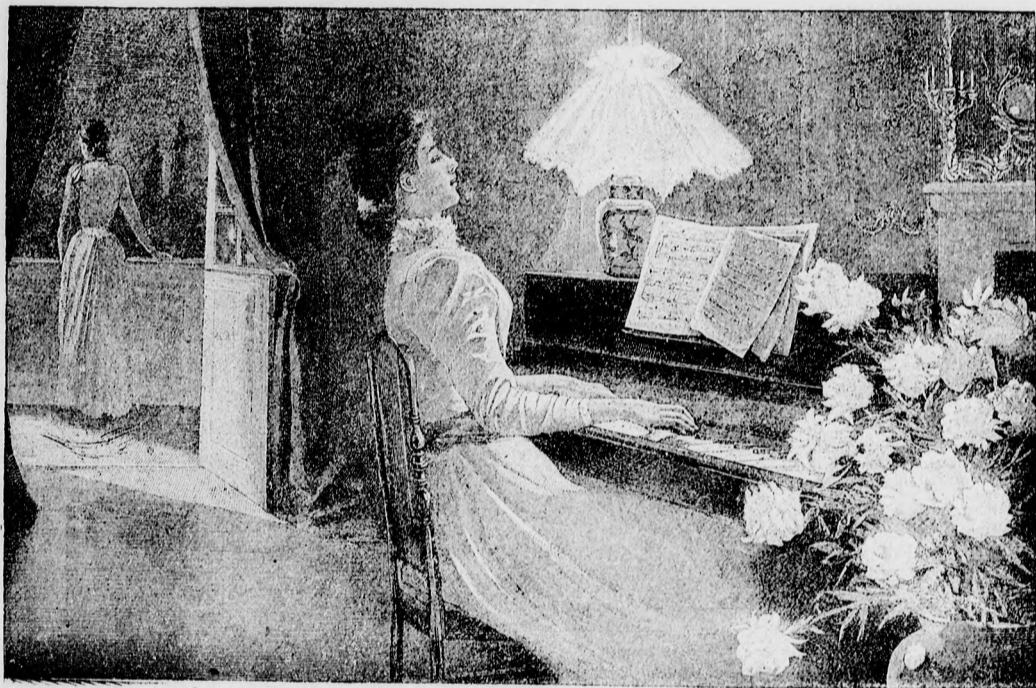
Szmárá mélyen felsóhajt s imakönyvére hajolva, hévvel olvas: „Elmult az ó-törvény árnyéka... Sohasem leszek többé büszke!...” (Végigsimít homlokán, mint egy tudós böles, aki rendkívül nagy tetre határozta magát. Aztán egy bájos, biztató mosoly kíséretében leereszkedőleg tekint a fiúra s beljebb húzódik, hogy az melléje ülhesse, ha akar. S mielőzben utánozha-

érintését) csinálni. Tehát, míg az öregek elhelyezkednek, a lelkész kivieszi burnótos-szelenczéjét, megveregeti fehér ujjával az elefánt-csontfedelelet, kinyitja és két ujjhegy közt egy szemernyi balzsamos burnót vesz, amit megtámadhatatlan eleganciával orrához emel s miután selyem-zsebkendőjével könnyedén levergeti ezüstös szakálláról és aranyos felonjáról az illatos burnótrészesekéket, elrejtí kedvencz tárgyait.

Aztán végigúsztatva hieven nyugodt, sima tekintetét, mely tekintet hat és vonz, folytatja:

„Ime, a halál halálát ünnepeljük ma és a pokolnak szétron-tását, más ujdón életnek kezdetét és annak Okozóját énekeljük, mint atyáinknak egyetlen áldott és dicsőítendő Istenét!

A hívek az ájtatosság eszméiben ringatózva, szent fanatizmussal szemlélnek az ikonostázis szeszélyes arabeszkjeit. A levegő fönjénillatu. Az ismét megszólaló agg szónok édes hangjára a szemek egy pillanatra önként lecsukódnak, mint az alvó gyermekéi. A prédikátor meg folyton emelkedő hangon beszél amaz Istnről, ama Teremtőről, aki előtt meginog a világ sarkaiban s megrendülnek a népek. Akinek hatalma elborítja a földet s dicsőségétől telve az ég. Beszél ama Megváltóról, aki eljövend nagy hatalommal itéli elevenek és holtak fölött!

—••• Nagyheti ájtatosság. •••—

atlan eleganciával keresztbeteszi mellén apró, fehér kaecóit, mert a herezegő is így tesz, tovább imádkozik gondolatban.)

Az ének elhangzott; — pár percig mély esend honol a templomban. A szószéken megjelenik a lelkész, aki agg és fehér, mint a Libánon sziklái.

Dúsan himzett ivoire felon-t visel, fején kalpag, mely alul gazdag haja omlik hatalmas vállaira; mellét hosszú, dús szakáll borítja, haja és szakála fehér és fényes, mint a glicserék örök jege.

A hívek felemelkednek, minden szem látható ájtatossággal tapad a lelkész szép, szelid arcára. Pár percig mozdulatlanul áll a szent férfiú, inspirált tekintetében mennyei világosság tükröződik vissza. Finom kezei össze vannak kulesolva. Most kissé előrehajolva, megkezdi szónoklatát — lágy, édes és meggyőző hangon:

„Föltámadt! Tisztítsuk meg érzeinket és tekintsük a megközelíthetetlen fényben ragyogó Jézus föltámadását és örvendezzünk, kedves keresztény hieveim.”

Az öreg és gyengélkedő emberek halk neszszel ismét helyet foglalnak a falhosszában levő támlásszékekben: az orthodox Kánon szerint nem szabad, hogy az egyházban padok legyenek, mert ezektől nem lehetne matániát (a földnek homlokkal való

„Azok pedig — folytatja — a kikért Ő meghalt, s akit ők megtagadták, remegve fogják kérdezni:

„Ki az, aki ott jön fehér lovon a felhők felett? Orezája olyan, mint a nap, mikor erejében fénylik; szemei folyanak, mint a tűznek lángja. Szájából kétélű tőr származik. Lábai hasonlók a kemenezében égő drága érezhez. Fején sok korona; ruhája pedig vérben van áztatva; vörös, mint azoké, kik a sajtóban dolgoznak, mert Ő tapossa a Mindenható Isten gyorsaságának és haragja borának sajtóját. Tomporán e név van írva: Királyoknak Királya!” Hangja pedig hatalmas, mint sok vizeknek zugása, midőn mondja: Én vagyok az Első és Utolsó, aki élek, de megholtam vala, és ime élek örökön örökké; Én vagyok az Alfa és Omega, a kezdet és a végét, aki van, aki vala, és aki lenni fog: a „Mindenható”.

A lelkész végül fölemeli jobbát s a béke jelét rajzolva a léghen, megáldja hieveit; reszkető, fáradt hangon, aztán leszáll a szószékről.

„Dicsőség neked, Isten! — éneklí a kar. — Dicsőség neked!”

Később az angyali diadalének harsog föl, melyből ki-ki hallatszanak eme görög szavak!

„Hágiosz, Küriosz, Szavaoth“! (Szent a seregek Ura!)

Aztán mély esend következik, mely után megszólal az áldozár szava elfátyolozottan, mondani gyászosan:

„Lavate fagete tuto eszti to szomá mu“! (Vegyétek, egyétek ez az én testem, mely megtöretik érettek a bűnök bocsánatára!) (Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem, az új szövetségé, mely érettek és sokakért ontatik a bűnök bocsánatára!)

Eme mysteriummal telt szent szavak titokzatosan hangzanak a szentély rejtelmes csendjében, mely mintha megnémult volna annyi fenségtől.

„Amen, amen, amen!“ — éneklí búsan a kar.

Aztán hatalmas harangzúgás rengeti meg az ablakokat.

Egy fiúcska az asszonyok csarnokából jól látja az oltár mellett tárt karokkal álló áldozárt, hallja titokteljes szavait és mégis könnyekkel szemében kérdi az anyától halkán, komolyan, egész a fájdalomig:

— Oh! anyám, anyám!
ki van a szentélyben?

— Az Úr!... válaszolja az anya szent borzadálylyal.

A fiúcska térdre ereszkedik, össze kulcsolja apró kezecskét s tiszta szemével a királyi ajtókra néz. Az oltár előtt füst száll fel szürkén, mint a rejtély mélye.

„Tá szá ek ton szón!... (Tieidet a tiedből ajánlunk fel neked!) — szól a pap felémelve az áldozatot.

Kevéssel ez után, a kar ugyancsak görög nyelven egy gyönyörű „fényéneket“ kezd erőteljes hangon; az egyház hatalmas csarnokai visszhangzanak:

„Angyal — kiálta a malasztal teljes Szűznek: Tisztaságos Szűz! Örvendez és ismét mondom, örvendez, mert a Te Fiad föltámadt!

A lelkész az ekténiát kezdi eme szavakkal:

„En protisz mnészthéti“ stb. (Mindenekelőtt endékezz Urunk a mi püspökünkre stb.) Ennek végeztével éneklí a „Pater emon“-t (Miatyánkot).

Miután pedig a „Tá hágia tisz hágisz“-t (Szentség a szenteknek) követő ének is elvégződik, a pap az áldozásra hívja híveit eme szavakkal:

„Meta fobu Theu piszteosz, a gapész prozellhete!“ — Isteni félelemmel, hittel és szeretettel közeledjete!)

Aztán megáldja híveit a szentséggel.

A mise végeztével a pap kijön a középső királyi ajtón, jobbában kereszt, melyet feltartva s pár lépést előre téve, a prokiment éneklí:

„Ez a nap, melyet teremtelt az Úr, örvendezzünk és vigadozzunk rajta!“

„Hallelujah!“ — válaszolja harsogó hangon az egész nép. Köszönjük meg az Istennek!

Ekkor az összes harangok megkondulnak, a hívek pedig húsvéti tropárokot énekelve, a lelkészt követik, aki elől menve, a templom udvarára lép, hogy a pászkákat megszentelje. A pap közvetlen közelében halad a reverendás egyházi, kezében „ágiázmá“-val (szentelt víz) telt ezüst-tál, benne illatos permetező, — az egyházfit követik a zászlókat vivő legények.

Künn, a templom körül, nagy tüzet gyujtanak. A lelkész a

keleti egyház elragadóan szép ritusának szertartásai mellett megszenteli a templom előtt elhelyezett pászka-étkeket, aminek végeztével e dícsérelti sztechirát olvassa éneklő hangon:

„Föltámadás napja van, világosodjunk föl ünnepelesen és egymást öleljük, mondván: „Atyámfia!“ A minket gyűlölőknek is bocsássunk meg mindeneket a föltámadással és így énekeljünk: Krisztus föltámadt halottaiból s halálával letiporta a halált és a sirban levőknek életet ajándékozott!“

A hívek pedig énekelve és eme köszöntéssel ajkaikon: „Krisztus föltámadt!“ „Valóban föltámadt!“ — megölelik s megcsókolják egymást, kivétel nélkül, mint édes testvérek. Aztán szent nyugalommal és békével eltelve távoznak áldott eledeloikkal.

RÖPKE GONDOLATOK.

Minél nagyobb bánatunk van, annál mélyebben zárjuk azt szívünkbe s annál ritkábban szellőztetjük panaszra ajkainkat.

A szerelem a vágytól születik, a reménytől nő fel s a csalódástól hal meg.

Szálljunk sikra bátran legnagyobb ellenfelünkkel: a sorssal.

Mert ha a harezot gyáva fülegekkel kezdjük, akkor vereségünk bizonyos.

A laakadó virágot gyakran egy esőpp harmat képes megmenteni az elhervadáستól.

Ép így néha a részvét egy biztató szava képes megmenteni a csüggedő lelket a kétségbeesés örvényéből.

Rendesen akkor jut eszünkbe szenvedő embertársaink könnyeit száritgatni, midőn saját könnyeink már kiapadtak.

Nagyvárady Myra.

Tavaszi ébredése.

(Képünkhöz.)

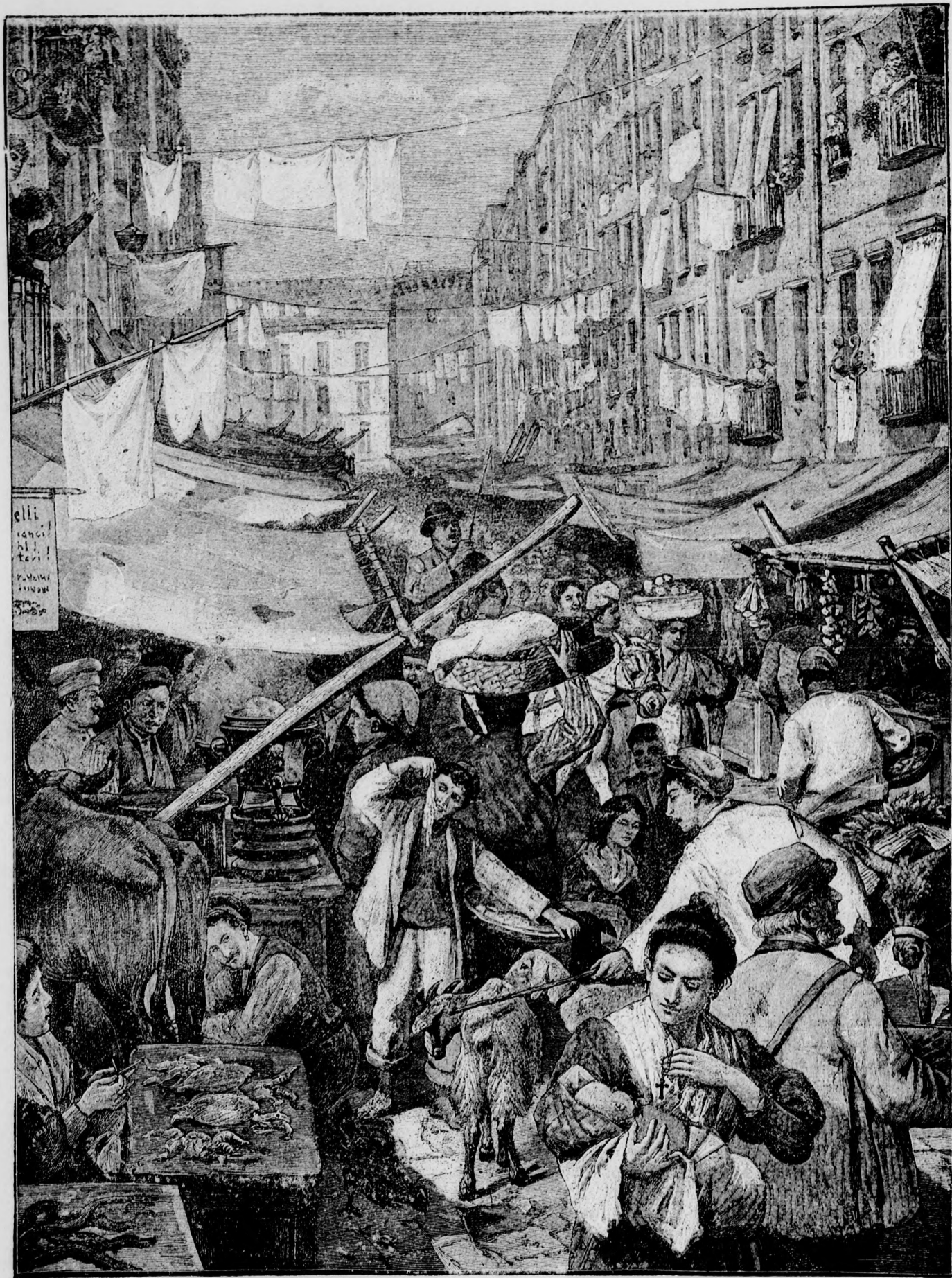
Szellő rezdül,
Falomb zöldül,
Szép remény két mindenhol;
Mégis lellem egy hő vágytól
Merengve jár valahol...

Virág fakad,
Illat árad.
Bájos napfény mosolyog;
Mégis belopta szívembe
A legszebb édes titkot!

Radóczky Jlonka.

Barátságos osztzkodás.

◆◆ Húsvéti vásár Velenczében. ◆◆

— ❁ — Tavasz ébredése. — ❁ —

~ Nagyhéten. ~

Jeruzsálem falai között
 Elhangzott már a Hozsánna,
 Ünnepelemből léssen üldözött;
 Tegnap szabad, fogoly már ma:
 Elárulta Judás a csókkal,
 Mely szent szívéen mély sebet szúr;
 S kik siratják, enyhítő szókkal
 Vigasztalja őket az Úr!

Elvégezte, mi Rá volt bízva:
 Égi vallást hirdete itt,
 Végimája után a kínra
 Adá dicső tetemeit:
 Ostor pattog, sebet hasítva
 A kimerült, drága testen...
 S Ő — Atyjában mindvégig bízva —
 Áldozva függ a kereszten!

Latrok között, még ott is áldja
 Romlottszívű elleneit,
 Üdvöt ígér szentséges szája,
 Ki bünbánón megtére itt:
 „Ma Velem léssz paradicsomban!”
 Ily szót hall a lator,
 Míg a másik — nagy fájdalomban —
 Bünébe fúlva haldokol.

S míg vére a kereszten habzik:
 Jó anyjának ajánl fiat...
 Szívverése már alig hallszik...
 Kínjai közt fel-febiad...
 Azután szól legutóljára:
 „Már minden elvégeztetett!”
 S rá gondolva égi Atyjára:
 „Kezedbe tészem lelkemet!”

Megrendül a föld s a nap arczát
 Sötét fátyol folyja körül;
 Hogy bevégezte kínos harcát,
 Ezen csak a pokol örül.
 A jók s az ég remegve sírnak;
 De rövid lesz a mély bánat:
 Szent lakója a lezárt sírnak
 Harmadnap múltán feltámad!...

... Oh, Jézus! E szent bizonytságot
 Oltsd szíviinkbe, oltsd be mélyen!
 A sírból lett feltámadásod
 Szébb életről hadd beszéljen,
 Hogy bármikor üssön az óra,
 Mely megveti síri ágyunk:
 Higgyük, hogy az angyali szóra
 Feltámadunk s újra látunk!!

Jámbor Lajos.

A SZÉP BORBÁLA.

(Ne tessék este olvasni!)

VOLT nekem egy sápadt jóbarátom; hívták Boldizsárnak, telegrafus-mesterséget űzött, titkon drámákat írt és lappangó tüdővészben szenvedett. Egyike vala ama jóbarátoknak, akiket az ember minden ötödik esztendőben egyszer lát. És mikor találkozik vele az utcán, szörnyen örül a szerencsének, kérdezősködik egészségi állapotáról, elmondja, hogy „hajh, bizony vénülünk!”, aztán elbúcsúzik tőle megint öt esztendőre.

Ebben a rendes periódusban egyszer megint utamba akadt Boldizsár. Kellőképpen örülvén a szerencsének, épp az egészségre szándékoztam áttérni, mikor egyszerre azt mondja az én sápadt jóbarátom:

— Hej, ha tudnád, milyen nagy bajom van nekem!

Már ráált a szám, hogy résztvevően tudakozódjak, mikor rémulve láttam, hogy az én sápadt jóbarátom kabátjának arra a tájkára mutat, ahol az ember a pénztárczáját hordozza. Ép példálódzni akartam, hogy magam is ritka súlyos napokat élek, midőn a szegény Boldizsár felvilágosított:

— Szerelmes vagyok.

A becsületes fiu ugyanis a szívére mutatott volt. De én — méltóztatik tudni — igen könnyen tévesztem össze a jobbot és a balt; ebből támadt nyomorult gyanum.

— Hisz az nem baj! — mondtam megkönnyebbulve és derülten.

— Egy gyönyörű szép özvegyasszonyba vagyok szerelmes, — sóhajtott az én sápadt jóbarátom.

— Annál jobb.

— És azt veszem észre, hogy ő sem idegenkedik tőlem.

— Az meg ép a legjobb.

— Jaj, dehogy az. Van egy rettenetes nagy baj. Borbálának — ez az ő neve — olyan foglalkozása van, amelyet én nem tűrhetek.

— Mi a patvar?

— Iszonyu egy foglalkozás. Borzadok tőle.

Egy kis habozás után lehető gyöngéden azt kérdeztem:

— ?

Az én sápadt jóbarátom felcsattant:

— Hova gondolsz? Maga a tisztesség és becsület. De mégis iszonyu mesterség az.

— A pokolba, csak nem hóhér özvegye önagsága?

Boldizsár elmosolyodott erre az ostoba ötletre, aztán lassu, kimért, szinte ünnepies hangon mondá:

— Nem az, hanem temetésrendező-intézetulajdonos. Én meg gyűlölöm a halált.

Önkéntelenül fölpillantottam és láttam, hogy egy-néhány lépésre nagy fekete czégtábla ezüst betűi világitanak elénk.

— Isten veled, édes barátom, — szólta Boldizsár, mélyet sóhajtva. — Én megérkeztem. Ma ozsonnára vagyok hozzá hivatalos.

Azzal besietett a boltba. Czudar kíváncsi fráter vagyok. Meg nem állhattam, hogy végig ne sétáljak egynéhányszor a gyászjelentésekkel teliraggatott kirakattüvegek előtt és ne pillantsak be a regényes szerelem e fészkebe.

A homályos bolt legvilágosabb helyén, az ajtó mellett, ült Borbála, a szép, elefántesontszinarczu barna asszony, és egy fehér habos selyem szemfödél szegett sebesen járó tujével. Egyszerű, fekete ruhájában

oly józanul korrekt, oly apáczásan takaros volt, mint egy angol kórházi ápolóné. Lehajtotta érdekes, melan-
kólikus fejét a selyemre és rejtelmes mosolygásban
felig nyílt ajakkal varrt, oly gyorsan, mintha félne, hogy
elkésik. Lábánál egy nagy papirosskatulya hevert, teli
csinált mirtusz-koszorúkkal. Egy másik kartonban pók-
hálószerű, szürkeszalagos halottas-ingek. Mellette fehér
selyem-párnák, arany- és ezüstcsipkés leplek, korona-
formára összefont viasz-virágok, érzélevelű koszorúk;
hátrább pedig, szép rendben sorakozva egymás mellé
és egymás fölé, a koporsók: a büszke sötét bronz-
alkotmányoktól kezdve a bádoggal veretes, sárgára mázolt
fáig. Itt-ott temetői keresztek, amelyeknek a táblájára
még nincsen írva semmi. És kék papirosban száz kiló
számra a viaszgyertyák és fáklyák. A falon fekete rá-
mákban foglalt, vörös-kék, aranyos-ezüstös nagy nemesi
ezüsterék és gondosan festett akvarellek, a melyek két-,
négy- és hatfogatu halottaskocsikat ábrázolnak, vagy
szürke-, vagy szöglovakkal.

A bolt közepén pedig, két kecskelábra téve, állt
egy remekül fényezett, nagy, fekete nyitott koporsó; a
belseje végig fehér selyem; olyan tiszta, kívánatos
fehér selyem, hogy az ember szinte szeretne bele-
feküdni.

Az én sápadt jóbarátom, Boldizsár, e mellett a
koporsó mellett ült egy olyanforma ezüstrojtos, alacsony
kis fekete állványon, aminőre a szenteltviztartót szok-
ták tenni a ravatalnál. Ülhetett volna ugyan székre is;
de tudja Isten, elegánsabb, ha az ember hanyag ottho-
nossággal valami olyan butordarabra telepszik, amely
nincsen ülésre predesztinálva. Meg aztán meg is akarta
mutatni, hogy nem borzad. És eisevegett a szép Borbá-
lával. A titokzatos mosolygásu érdekes asszony föl se
emelte a fejét a varrásról; úgy felelgetett neki. Csak
akkor nézett rá, fölvetve csodálatosan hosszú pilláit,
mikor néha elszakadt a selyem s új esimbókot kellett
rá vetni. De ilyenkor nem mosolygott.

Vagy harmadszor haladván el a bolt előtt, láttam,
hogy leghátul, az embermagasságu ezüstös gyertyatartók
között, egy vén szobaleányforma alak mutatkozik, kávé-
házi ibrikeket és esészéket hozva tálcán, süteményes-
kosárral egyetemben.

Az ozsonna . . . Brr!

Hirtelen befordultam a másik utczába.

* * *

Sápadt jóbarátommal, Boldizsárral, azontul minden
szokás és rend ellenére az ötéves cikluson belül is
találkoztam, még pedig gyakran.

Bolondul szerelmes volt a szép Borbálába. Oly
bolondul, hogy még a féltékenység szímtómái is
mutakoztak rajta: Egy nap színpadí intrikus ijesztő
fintorgatásával toppant elém:

— Barátom, boldogtalan vagyok! . . . Ismered azt
a nagyszakállu, paszomántos, magas portást, aki mindig
a halottas-házak kapuja előtt áll, ezüstgombos päl-
czával?

— Ekkora városban van olyan legalább harmincz.

— Nem, nem; én azt az egyet értem, akinek
olyan nőhódító képe van . . .

— Ugyan eredj, te balgatag. Csak nem hiszed,
hogy a szép asszony olyan szolgáló emberrel . . .

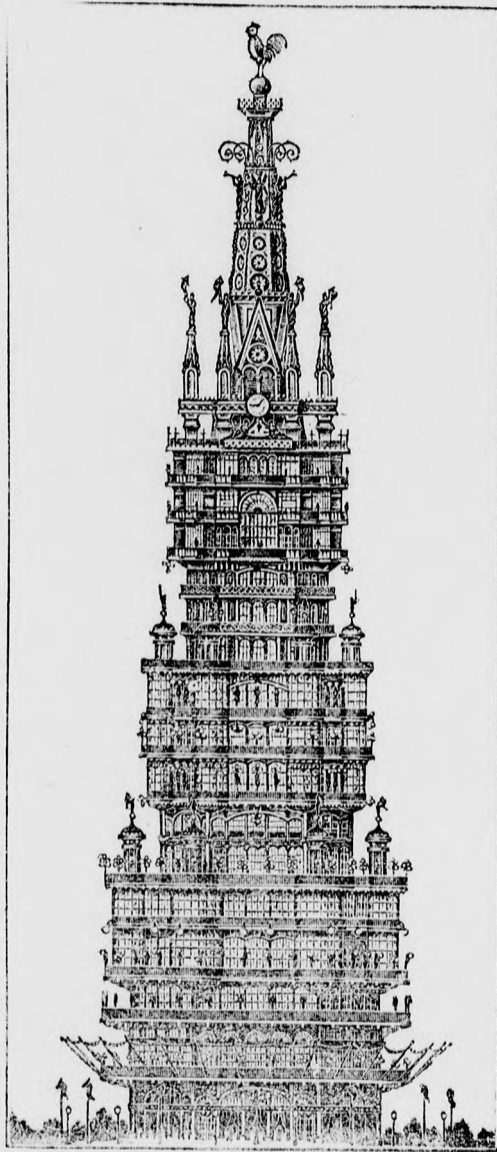
— Barátom, az a nyomorult a polgári életben
veterán ezredes; és tudhatod, hogy a nők bomlanak az
uniformisért!

Mondá és elrohant.

* * *

Mikor újra és újra találkoztam vele, szívének
sebei begyógyultak. Boldog volt, de napról-napra hala-
ványabb lett. Mentől kevésbé kellett epednie, annál
ezudarabbul hatalmasodott el rajta ez az oktalan,
ostoba sápadtság. Már pedig teljességgel nem vala neki
oka epedni, mert az ujságok is közlötték, hogy Joó
Boldizsár m. kir. távirótiszt e napokban jegyezte el
özvegy Nahrobek Mátyásné Fehér Borbála úrnőt, váro-
sunk egyik legelőbbkelő üzlettulajdonosát.

Mód nélkül, galádul sárgult a szegény fiu képe.
De azért mindig oly vidám volt, aminő azelőtt soha.
Csakhogy a vidámsága olyan különös fajta vala, aminőt
én addig nem tapasztaltam három világrészben.

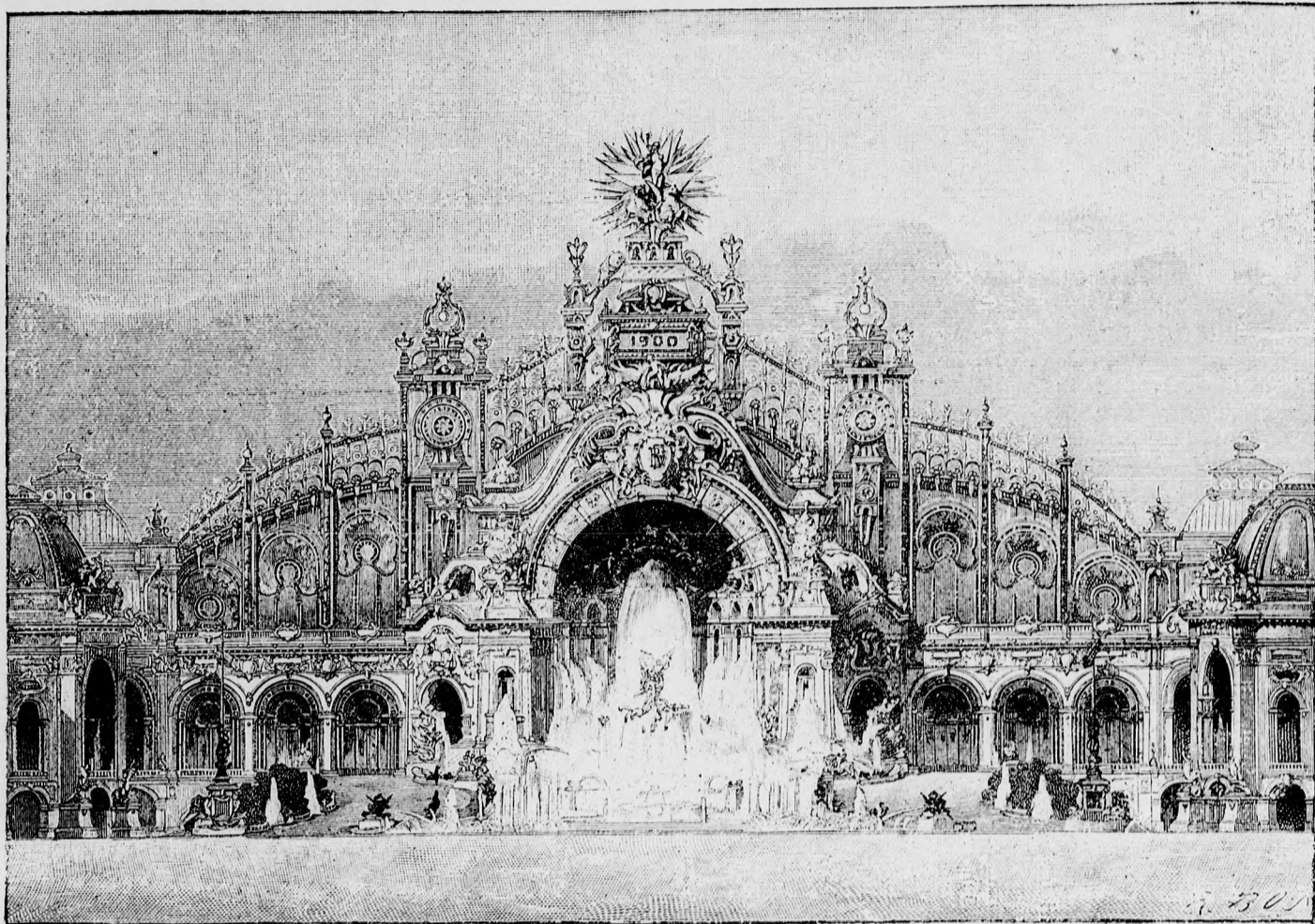

A párisi kiállítás nagy tornya.

— Pompás, pompás! kiáltott egy nap a kezét
dörzsölve. Ilyen összetalálkozás! A fiatal Cheörszárky
gróf meghal tüdőgyulladásban; az öreg Cheörszárky
gróf egy-két órával azelőtt löhalálában nyargal hozzá,
hogy még életben találja . . . A kocsí felfordul, az
öreg három helyen törí el a háta gerinczét . . . Az
eredmény természetesen rögtönös . . . Borbála ilyenkor
oly vidám!

Majd egy csodálatos, derült filozófiai rendszert
kezdett fejtegetni. Maga alkotta meg ezt az új iskolát.
Nevet nem adott neki, de én úgy merném hívni: a
halál epikurizmusa.

— Bolondok, marhák az emberek! mondta. Eze-
reket költenek egy-egy flórenczi mennyezetes kárpitos
nyoszolyára. És ugyan meddig használják? Legföljebb

—••• A párisi kiállítás iparsarnoka. •••—

húsz, harmincz évig. Aztán átfeküsznek egy másik ágyba, amelylyel bezzeg nem törődtek annyit, mint azzal a másikkal. Kisebb gondjuk is nagyobb volt annál, mint hogy milyen lesz majd az új ágy stílusa, milyen a derékalja, a vánkosa és takarója. Holott ezt az ágyat nem húsz-harmincz esztendeig nyomják, hanem ezer évszázadig, ameddig tudniillik az oxidálás porrá nem morzsolja az érczet. Szépen, kényelmesen, komforttal eltemetődni roppant kellemes érzés. A legmegnyugtatóbb dolog a világon. És költői is... Szerintem a leggyönyörűbb két ének a *Circumdederunt* és az *In paradisum deducant te angeli*. Hát nem örvendetes a tudat, hogy az egyházi zene e két remekét pompás férfikar művészien zengi el fölöttünk? Viszont nem rettentő-e arra gondolni, hogy temetésünkön e főséges kórusokat idéetlen kornyikálók szentségtelenítik meg?

Nagy köhögés jött rá. Vékony, hegyes ádámesutkájú nyakán lüktetve dagadtak ki az erek. De csakhamar megtörülte verejtékes homlokát és szinte szerelmes lágyságu hangon beszélt tovább:

— Hát a koporsó! . . . Jó, szolid, erős, mint egy Wertheimszekerény; nem könnyen horpadó . . . Bent pedig vastag, tömött lószórderékalj, simán letördelt fehér selyem lepedő, puha, pelyhes atlaszvánkos és habnál könnyebb indiai fátjol, szemfödél! Benneteket laikusokat gyakran becsapnak: a derékaljat gyaluforgácsesal tömik meg, a vánkost kőceczal; a lepedő shirting, a szemfödél durva organtín . . . De akinek szerető és mesteri kéz veti meg az ágyát! . . . Valóban nincs nálam szerencsésebb ember . . . Borbála angyal! Igaz, mához három hétre lesz az esküvöm. Remélem, megtisztelsz bennünket?

* * *

Két héttel azután volt az én sápadt jóbarátom temetése. Gyönyörű temetés . . . Rég láttam olyat. Ezüstoszlopos, üveg kocsi, hat fehér ló, püspöksüveges pap, az opera és népszínház egyesített férfikara, fekete Zrínyi Miklósoknak öltöztetett nagyszakállu, szomorú vitézek, akik e jeles alkalom tiszteletére még nagyobb szakállal és még szomorubbán vitték a bádogtányéros viaszgyertyákat, mint máskor. A koporsó pedig tiszta bronz, gyönyörűszép . . . le sem tudom írni, milyen gyönyörűszép. A két gyászfullajtárról pompázó, szíjakon himbáló fekete hintóban a szép Borbála ült, sötét fátylak és szövetek fellegébe temetkezve. Csak fehér zseb-kendője világított ki az éjszakából. Ő volt a temetés legnagyobb disze, mert ilyen, valóban korrekt sirató asszony nem minden bokorban terem.

Az igazság kedvéért azonban ne feledjük az alpaka-gombu, pálczás portást sem, aki két felől lebegtetve remek Mózes-szakállát, hódító pillantással, délezegen haladt a menet élén, ezüstrojtos bakancsában.

Tóth Béla.

ADOMÁK.

Kerülő uton.

Nagybácsi. Mi vezet hozzám?

Unokaöcs. Fogadni mernék öt forintba, hogy nem találod el, bácsikám!

Nagybácsi. Áll a fogadás! Pénzt jöttél kérni.

Unokaöcs. Oh nem, azért jöttem, hogy nagynéném felől tudakozódjam. Elvesztetted a fogadást, hát ide azzal az öt forinttal.

*

Kis ártatlanság.

— Fiu-e, vagy leány a kis testvéred?

— Nem tudom; még nem adtunk neki nevet.

Egy megtört szív utolsó reménye.

Irta: **Tölgyesy Mihály.**

Aranyszegélyű, illatos levélkék tudatták a párisi előkelő társasággal, hogy X. grófné hosszabb külföldi utjáról visszatért és szalonjai ismét megnyiták barátai és barátnői számára.

Ezt az értesítést kellemes örömmel vették tudomásul az illetékes körök, mert X. grófné nagy műveltségével, finom szellemével nagy népszerűséget vívott ki magának a párisi előkelő világban, különösen pedig az imperiálisták egyik árnyalatánál, amennyiben általánosan tudva volt, hogy a grófné igen bizalmas összeköttetésben áll *Eugénia* excsászárnővel.

Magától értetik, hogy mindjárt az első fogadás alkalmával Páris elitje jelent meg a grófné palotájában. A viszontlátás háziasszony és vendégei között a lehető legszívélyesebb volt.

Mindjárt az első jouron egy ifju vonta magára a figyelmet, kit a háziasszony egyszerűen Emanuel de S. név alatt mutatott be. Minden további magyarázat vagy felvilágosítás elől jókat mondó mosolylyal kitért.

Ez a titokzatosság, párosulva az ifju Emanuelnek rendkívül vonzó külsejével, csak fokozta a társaság érdeklődését, különösen pedig a hölgyeket, kiket az ifju halvány, érdekes arca, fekete fürtös feje, mélabus, nagy beszédes szeme, valósággal extázisba ejtett.

Egy szelíd, ábrándosszemű, tapasztalatlan és mindenesetre romlatlan ifju, ah, mily kívánatos zsákmány egy párisi hölgy szemében, kinek legkedveltebb foglalkozása a kaczerkodás és a szerelem tüzével való könnyelmű játszadozás.

Emanuel de S. csakugyan tapasztalatlan, ügyetlen, sőt ha a kaczer hölgyeknek, kik emiatt boszusak is voltak, hitelt adni lehet, még fajankó is volt. A félreérthetetlen kacszintások, a hódító szeretetreméltóságok őt hidegen hagyták. A legtapasztaltabb nagyvilági hölgyek praktikája is csúfot vallott és hajótörést szenvedett az ifju megfejthetetlen közönyén és boszantó ügyetlenségén.

Később aztán úgy vélték, hogy megtalálták a rejtély kulcsát. A háziasszony — ki már nem is fiatal — fellünő szeretetreméltósággal viseltetett iránta, mindenben a leggyöngédebb figyelmet tanusította iránta s a hölgyvilág úgy hitte, hogy egyszerre kinyílt a szeme s midőn egyikük suttogva mondá:

— A grófné magának szánta őt! — a másik rögtön sietett hozzátenni:

— A számból vetted ki a szót! A dolog én rám is ezt a benyomást teszi!

Pedig X. grófné anyai gondosságnál egyebet nem érzett a fiatal ember iránt, kinek multjára vonatkozólag állhatatosan elodázott minden magyarázatot.

— Higyjétek el nekem, az a fiatal ember egy savoyard, kit a grófné valahol az utcáról szedett fel! — mondá J. marquisének gunyosan. — Öregségét e fickó ábrándos szemével akarja megédesíteni.

És a többiek igazat adtak neki. Ugy szokott lenni az életben, hogy a rossz nyelveknek mindig igazuk szokott lenni.

Azóta egyszerre erkölesbiráknak vetették fel magukat a kaczer hölgyek, és mellőzték X. grófné szalonját.

Elkövetkezett a fürdő-szezon. X. grófné Trouvill-be ment és természetesen fiatal barátját is magával vitte. Állásához és gazdagságához mérten a legelőkelőbb villák egyikében lakott.

A szezon még a szokottnál is élénkebb volt; a

fényes hölgykoszorú ragyogó fényt kölcsonzött az előkelő világ e kedvelt tengeri fürdőjének.

Velük egy földel alatt lakott egy rendkívül szép párisi nő, tetőtől-talpig csupa chic, hódítóan kedves, kaczagása olyan, mint a gyöngyszemek hullása, bűvös szemének varázsa képes volt mindenkiket a szerelem rabigájába hajtani.

És ami a párisi marquisnőknek és hercegnőknek nem sikerült, azt ő játszva megeselekedte: meghódította és behálózta az ábrándosszemű ifjut, elannyira, hogy az egy szép napon ezzel a kijelentéssel lépett anyai barátnője elé:

— Asszonyom, nőül fogom venni Clementint. Vagy ő, vagy senki!

X. grófné elképedt.

— Jól hallok-e, Emanuel? Ez nem lehet komoly szándékom!

— De egészen komoly!

— Azt nem teheted! — kiáltá a grófnő. — Lehetetlen elvenned egy nőt, kinek nincs családja! Tudd meg, hogy ez a Clementin — hah, még a nevét sem akarom ajakamra venni — egy közönséges demimond!

Emanuel szeme daczosan felvillámlott. Most érzé magában először fellángolni a férfias erőt.

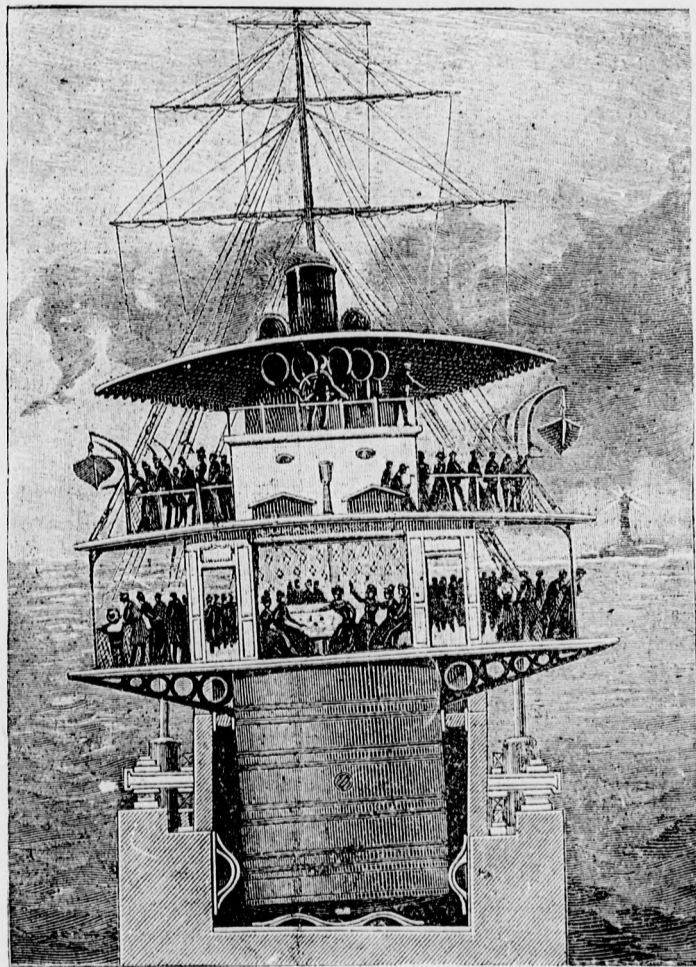
Ezt észrevette a grófné s ezt a lángot mindjárt csirájában elfojtani akarván, egészen közel ment az ifjuhoz s erősen szemébe nézve, így szólt:

— Származásod tiltja ezt!

— Oh, én egy semmi vagyok! — válaszolt sóhajtván az ifju. — Nekem sines családom.

Akkor a grófné kezénél fogva a pamlaghoz vezette Emanuel és maga mellé ültette.

— Emanuel, — mondá — elérkezett az idő, hogy elmondjam származásod titkát, figyelj ide jól, mert nagy

—♦— A párisi kiállítás körhajója. —♦—

dologról van szó! Ismered a Napoleonok dicső történetét. Sokat beszéltem neked a nagy korzikairól, ki világraszóló haditetteivel fényt és dicsőséget árasztott a francia nemzetre! Alakja páratlanul áll a világtörténetben, hozzá fogható hadvezér nincs több a világon.

(Vége következik.)

Álmatlan éjszakák.

Irta: **Tutsek Anna.**

LÁTTÁL-E vidámarczu, boldog gyermeket, mosolylyal ajkain, virágokkal kezében, várakozásteljesen tekinteni a világba? Láttad-e a vágyakat, sejtelmeket, melyek meleg kis szívet dobogtatták — és miként tárta ki karjait, mintha szárnyak lettek volna, hogy átrepülje velök ezt az édes, nagy világot, melyben minden olyan szép, olyan ragyogó, olyan fényes...

De jött egy álmatlan, hosszú éjszaka, s a kis szárnyak csüggedten hullottak alá, a virágok kiestek kezéből, s a rózsák töviseiket fordították felé, melyek megsebeztek szívet...

De ott volt az édesanya; letörölte a könnyesepeket és a vércesepeket és bekötözte a fájó kis sebeket. És láttad-e, miként tűnt el mégis a gondtalan, vidám gyermek ez egyetlen álmatlan éjszakán?

Én láttam...

— Ismered-e az iszonyu küzdelmet a zajgó tengeren, az árbozát, iránytűjét vesztett hajón, mely a tajtékoz hullámokon szíved, lelked minden kincsét viszi magával. A sötét, rémes éjszakában sehol egyetlen reménységű; a zajgó habok, hol feldobják a kis hajót, hol a mélységbe süllyeszti alá. És hiába minden küzdelem, hiába minden áldozat, a tenger nem ismer irgalmat, s csak a hajó szétzuzott romjait dobja ki a partra...

Ismered-e azt a lelketrázó fájdalmat, midőn nagy hajótörésed után zokogva állsz a romok között, s az édesanya könyjei egybefolyván a tieddel, az ő szívében keresztülmegy a te fájdalmad, — és a hosszú, álmatlan éjszakák mintha soha, sohasem akarnának véget érni...

Ez éjszakákat ismered-e?

— Én ismerem —

— Tudod-e, mit tesz az: elveszíteni mindent, mindent, mi egykor — hívéd — az életet kedvessé teszi előtted; elveszítini még a reményt is, hogy valaha boldog lehessél, — és szíved, lelked minden erejével ragaszkodni ahhoz az egyetlen, drága lényhez, ki melletted állott örömben, bánatban egyaránt, ki szeretett és imádkozott érted...

És midőn érezted, hogy az ő szeretete kárpótol mindenért, — tudod-e, mit tesz az: álmatlan, hosszú éjszakákon virrasztani ágya mellett, s a zajtalanul szétnyíló falon át látni miként suhan be a fehér halálanggal, kitől hiába kérde, hogy honnan jön és hova megy? ... És se testeddel, se lelkeddel nem bírván visszatartani őt, tudod-e mit tesz az, látni mint ragadja magával a végtelen, örök éjszakába az utolsót, az egyetlen, a legdrágábbat, amivel e földön bírtál...

— Én tudom —

És hallottad-e azt a hangot, midőn végső kétségbeesésedben leborulva a koporsóra, őrvöngő fájdalommal kiáltottál fel: „Anyám, ne hagyj el! Vigyél magaddal engem is!... Ha elhagysz, eldobom magamtól a keresztet, anyám, nem bírom tovább vinni...”

És a sötét, vigasztalatlan éjszakában, hallottad-e te is a messze, messze távolból megcsendülni azt a szomorú, bús hangot:

— Vidd tovább...

Krisztin asszony.

Irta: **Barna Tibor.**

BETETTE maga után az ajtót és ott állott a lépéscsőház gyenge, sápadt világosságában. A szeme csillogott, az ajka mosolygott! Maga volt a boldogság. A kis négyéves leányka csodálkozva nézte, még sohasem látta ilyennek az édesanyját. Ilyen pirosnak, ilyen mosolygónak, aztán hirtelen sápadtnak és görnyedtnak. Mert Krisztin belesápadt, belegörnyedt egy megnevezhetetlen félelembe, mely ott kiáltotta lelke mélyén a halálmadár borzongató kuvikolásával: Ne menj! Ne menj!

Képét nem festette többet pirosra a boldogság, az ajka nem mosolygott újra, de ment... Kezdte érezni hogy nincs igaza, de ment! A szeszély indította az első lépésre az álszemérem vitte, tovább, tovább. C'est la femme! — Ő ment.

Az utcán szembefűtta a szél és arczába csapkodta a szállongó hópihéket. Akkor még tél volt. A magas, divatos asszony meg-megállt elfulladtnak, becsukott szemekkel. Az arcát marta a fagyos nedveség, a tüdejét fojtogatta a hideg szél. Néha nem bírta tovább. Meg-meg kellett állnia. Mintha minden, minden a lelkiismeretéhez, meg aggódalmához szegődött volna, mintha a tél, a hó, a szél, a fagy mind csak utmutató lett volna: Vissza! — Arra nincs utad! — De ő ment. Elhatározott, gyors léptekkel járta végig a széles, fehér utcákat. Itt-ott utánanézett egy elegánsan öltözött czilinderes úr. Ilyenkor lekapta a fejét és remegve vonta magához a kis leányát. Csak gyorsan, gyorsan.

A gyermek szepegve követte, a keze fázott, a lába fázott. Nem volt ilyesmihez szokva. Olyan fáradtak voltak már azok az apró gyereklábak, de nem mert szólni. Idegen volt neki az anyja, idegenebb az idegennél. Egy szerelmes mama! A gyermek nem tudta, de érezte és nem volt annyi bizalma sem hozzá, hogy megmondta volna neki: Anya, fázom. Csetelve-hatolva követte; csak nagy néma könnyesepek gördültek végig elkékesedett, kövér arcán...

— Anya, ne menjünk oly sokáig sétálni!

— Jöjj csak, jöjj!

— Olyan fáradt vagyok.

— Mindjárt, mindjárt otthon leszünk.

Otthon! Krisztin szeretett volna újra kipirosodni, felmelegedni ettől a szótól. Szeretett volna tobzódni az örömben, a boldogságban, szeretete volna, ha úgy hangzott volna lelkébe, mint egy mámoros, diadalmi induló, mint egy áhitatos zsolozsma tele szenvedélylyel, érzéki gyönyörrel és bizalommal hittél úgy, hogy ne lehessen azt hallgatni kipirult orcák, ragyogó szemek és boldogságtól túlradó szív nélkül. De nem tudott, csak belesápadt, beleszedült a tépelődésbe. Otthon, otthon-e??

— Vissza! Vissza! kiáltotta a lelke.

Krisztin asszony egymásra szoritotta ajkait.

— Nem! Nem!

Igaza volt. Mennie kellett...

Az ő története olyan közönséges. Nőül adták egy emberhez, akit sohasem szeretett. Odaadták, mert jóra való, derék ember volt, nagyon szeretete a leányt és hát, mert úgy kívánta azt az üzletérdek.

És éltek nyugodtan. A férje dédelgette, megbecsülte és Krisztin azt hitte, hogy boldog. Azután később, sokkal később, egyszerre csak odacsöppent az ő nyugodt életükbe az az ember, az a megálmódott ideál, akinek álmképe már a leányszoba szüzi fehérségében is elszédítette, megdobogtatta szívet és a vérért perzselte. Krisztin menekülni akart előle, nem tudott.

Kerülni akarta, de kereste. Gyülni akarta, pedig szenvedélyesen szerette. Szerette! Szerette! És asszony volt már. A lelke beléborzadt. Istenem, csak azt, azt ne! Odament a férjéhez:

— Laczi, ne haragudj reám, Isten látja, nem tehetek másként. Szeretted, jó voltál hozzám, elkényeztetted... És én is jó feleséged voltam mostanáig... De szeretek... Laczi, az égre kérlek... ne kényszeríts a bűnbe... engedj, engedj el. Ez volt körülbelül a beszéde.

Az a szegény jó ember megsemmisülten hallgatta. Egy szó szemrehányás nem jött ajakára, csak a gyermekét könnyögte magának. És ő azt is elvitte magával. Szerette volna otthagyni, de nem akart rossz anyának látszani.

És most megy, megy a nagy boldogság felé, elszorult, remegő szívvel...

— Anya, nagyon fáradt vagyok...

— Itt, itt vagyunk már.

Felmentek a lépcsőn és bejelentették magukat; az anya meg a gyermeke: Kacziáner Krisztin ő nagysága és a leánya.

Az imádott, szeretett ember maga sietet eléjük:

— Nagyságos asszonyom!... Oda vagyok a bámulattól... Kegyed itt... és a kisasszonyka is. De tessék hát helyet foglalni...

Krisztin leült. — Jenő! Eljöttem, mert szeretem... Szerelmi vallomását azért utasítottam vissza akkor, mert nem akartam, hogy a mi szerelmünkbe belevegyüljön a legkisebb bűn is. Szeretem, — szeretem azzal a szerelemmel, melyért az ember nem bolondságokat kész elkövetni, hanem melyért igaz áldozatokat hoz. Látta, én odamentem az én áldott jó férjem elé és megmondtam neki nyíltan, becsületesen, hogy mást szeretek... És most itt vagyok.

Mosolygott. Édesen mosolygott, mint egy jó anya, aki valami gyönyörűséges ajándékkal lepte meg szerelmes gyermekét.

Vass ur kétségbeesetten vetette magát egy karosszékre.

— Nagyságos asszonyom!... Mit tett?!... Mit tett?!... Micsoda botrány!...

Krisztin elszédült. Feketévé vált, és egyet forgott vele a világ.

— Legyen esze, Krisztin! Menjen vissza... Hogy is gondolhatott ilyesmire... Férjének, legjobb barátomnak a feleségét, én... Nem, nem! Isten mentsen! Menjen vissza! Mondja, hogy komédia volt az egész... Menjen!

Krisztin egy szót sem szólt. Nem hallott, nem látott, nem volt egy gondolata. Talán nem is értette, nem is hallotta a szeretett, imádott ember beszédét, csak érezte, hogy mennie, futnia kell innét.

S ment.

Ki, a hóba, a szélviharba...

Egy alkalmazkodó politikushoz.

Eszmédet alkalmazva a jelenhez,

Hiszed, hogy abból valamit megmentesz;

S eszméből nem marad semmi más,

Mint alkalmazkodás.

Palágyi Lajos.

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

(15)

XXIV. Visszatérés.

Ninácska, tán el akar aludni? Hisz mondtam, nem szabad elaludnia!

— Jaj, — nyögte álmosan a leány, — hagyjon elaludnom, édes, dajkám! Oh, milyen álom jött szememre... Engedjen meghalnom. Úgy tudom, ez halált-hozó álomság.

— Én bizony nem engedem meghalni, egy ilyen fiatal élet még kell ezen a földön... Ne engedje magát az álomnak! Hallja Ninácska?

— Hal-lom!...

— Mindjárt mondok én magának egy örvendetes ujságot: tudja-e, hogy Szeréna grófhölgy újra itt van a kastélyban egy hónap óta?!

— Sze-ré-na grófhölgy?... Hát — — nem örült meg?

— Már hogy örült volna? Ki hallott affélet felőle?... Busult, az való, mert meghalt a kis leánya a zárdában, ahol hagyta egyszer, hogy az a komédiás ur nem esküdött meg vele...

— Oh, oh!... Meghalt a kis leánya? Két kis angyallal több van az égben!... Ugy-e, az én meghalt gyermekem is angyallá lett, habár az anyja bűnös is.

— Jól adta az Ursten, — fiam, — hogy meghalt szegény, hisz — még nem is igen élt...

— Nem élt?

— No nem. Ily állapotban szegény leány, neki-menni a rettentő viharok! Ne is beszéljünk most semmiről! — Ki hitte volna, a szelid, istenfélő Ninácska felől? Hej, hej, könnyelmű leányok akadnak a mai világban!... Az én anyámnak olyan természete volt, hogy kiesavarta volna a nyakamat, ha legényre néztem volna férjhezmenetelem előtt!... Na, ma másféle szemek vannak a leányféléknek!

— Jaj, édes dajkám, kérem, mondjon el egy Hiszek-egyvet, meg egy Miatyánkot, hadd hallgathassam!

— Elmondok én fiam tizet is, ha lelkiüdvösségedre van! De el ne aludj!... Kezdem mindjárt, fiam.

XXV. Megdöbbenés.

Egy napon, mikor Páliné már elhagyhatta beteg vendégét, besietett a kastélyba, kosárral karján.

Pár hatost szorongatott kendője szegletébe kötve.

— Adjon isten jó napot, édes Kertészné asszony! Köszönt ennek Páliné, a házajtónál.

— Jó napot, Páliné, no, hol jár?

— Egy kis salátára éheztem, kérem alássan, vennék egy-két krajczárért. Az enyimek már elsárgultak, az új vetés meg nem ér semmit.

— A férjem a konyhakertben van; a nagy vihar annyi kárt okozott, hogy no. — Hát menjen be, Páliné, van talán elég saláta.

Páliné tehát elballagott a kertészháztól, de nem a konyhakertnek, hanem a rózsafáknak tartott, hol meglátta járkálni Szerénát.

Sietve közelített hozzá.

— Maga az, édes öregem? Éppen meg akartam látogatni.

— Oh, esedezem, méltóztassék bejönni ma hozzám. Nagy eset történt ennállam, egy hét előtt. Éppen a vihar napján.

(Folytatása következik.)

Csevegés a „Zöld szalonban.”

— Húsvét. —

Egy halvaszületett nagyapó ezután születendő unokájának még meg nem írott könyvének egyik fejezete pedig illetéknépen vagon:

— *Húsvétkor pedig az emberiség feloszlik két részre: 1. olyanokra, akik locsolni járnak és 2. olyanokra, akik locsolni nem járnak.*

Még mindig udvariasabb ezen beosztás a régi görög bölcsénél, aki csak egy félembert ismert és így valamennyit elnevezte „*Kétféle tollatlan állatnak*”.

(*Egy hang*: Akkor még a nők nem viseltek tollas kalapokat.)

Csend, ott az asztal végén! Húsvétkor csak okosan szabad beszélni.

(*Egy hang*: Éljen a főnyeremény! Ez csak okos beszéd.)

Folytassuk! Mi beállunk az emberek azon csoportjába, akik locsolni járnak, még pedig az önzetlenség oly foku netovábbjával, hogy ne mi kapjunk, hanem mi osztogassunk *húsvéti tojásokat*.

Hóhó! Hátrább! Türelem! Ni, hogy összeszaladtatok mind és tartjátok tenyereiteket a tojásért.

Nem ugy verik a cigányt!

Jogokkal jár, jussokkal van egybekötve az ilyen locsolási engedély.

Lábujjhegyen be szabad lopózkodni a hálószo-
bába és úgy lepni meg álmában...

Ho! hó! Micsoda zugolódás ez. Ti rebellisek! Hát nem látjátok, hogy én *nem csak öreg, de egy vén ember* vagyok már, ki második gyermekkorát éli. No lám! Egy kis gyermeknek meg csak szabad az ode eoloneos-üveggel meglepni a zöld szalonnak apraját-nagyját.

És mindenki kap tőlem egy eszményi húsvéti tojást.

(*Egy hang*: Eszményi tojást nem lehet megenni).

Nem is kell megenni, csak feltörni és mindegyikből ki fog repülni... no, mi?... Ugy-é, kíváncsiak vagytok!.. Az, mi vágyainak netovábbja.

Tudósnak — dicsőséget;

Lelkiatyának — igaz hívőket;

Poétának — egy millió rímet;

Kalmárnak — telt Wertheim-szekrényt;

Bakfisnak — fess völegényt;

Uj párnak — boldog otthont;

Kiadónak — sok előfizetőt;

Katonának — több csillagot;

Papucsósnek — házi békét;

Dívathölgynek — új kalapot;

A búroknak — végre békét! — stb.

Szóval az általunk adott húsvéti tojás mindenki részére viszi azt, mi teljes boldogságához hiányzik.

Egyébként az esetleges hiányos expedícióért reklamálni lehet az „*Igaz boldogság*” című hetilap „*Szerencse*” rovatának vezetőjénél, akinek jeligeje *Apró véletlenségek kormányozzák az emberek életének sorsát*.

És most kérditek, édes szalontársaim, hogy mit kapok én ezen sok zétéosztott húsvéti tojásért?

Mit? Sokat! Azon boldog tudatot, hogy *én mosom meg annyi ezernek a fejét és nem az én fejemet mossák meg mások*.

És most kijelentem, hogy húsvét éjjelén nem alszom a szerkesztőségben; nehogy ezen vastag gorombaságaimért 6000 előfizetőm mind rám rohanjon *vissza locsolni* és megrángatni — ugyis hosszú fületem!

Boldog ünnepet! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Lapunk megjelenésének napján nyílik meg Párisban a világiállítás. Az egész világ sietett ezen világversenyre babért, elismerést szerzendő szűkebb hazájának. Szűkebb haza? Igen; mert a tudás, szellem és erőnek nincsenek politika által szabott határai; a nagy alkotások áttörnek minden korlátot. A genie és igaz alkotásai édes valamennyiünké.

A párisi kiállítás *egymillió kétszázezer négyszög méter* területen fekszik, amiből egy *félmillió négyszög méter* terület van beépítve. Hogy hasonlattal éljünk: a kiállítás területe körülbelül oly terjedelmű, mint Budapest (Kőbánya és Buda nélkül).

A kiállítást képekben fogjuk tisztelt olvasóinknak bemutatni.

Ezuttal bemutatjuk a *nagy iparcsarnok bejáróját*, mely a kiállítás egyik legpazarabb építménye.

A *körhajó* oly körhintamozgást tesz, hogy a bentülők azon csalódásba esnek, hogy tengeri utazást tesznek, sőt egyik-másik meg is kapja a tengeri bajt. A hajóban 2000 ember fér el.

A *nagy torony* a kiállítás legmagasabb építménye. 400 méter magas és egyszerre 3000 ember fér el rajta.

A párisi kiállításra egyik állandó munkatársunk kiutazik és onnét fog eredeti tudósításokkal kedveskedni tisztelt olvasóinknak.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

H. György. „*Rétes*.” Bizony ez a rétes nem jól sült ki. Kénytelenek voltunk kemenczébe dobni. — **K. Ilonka.** „*Játék*.” Igazán kedves eszme és megkapó tárgy, de a kidolgozás kissé sántít. Kerül onnét még jobb is, több is! Várjuk. — **Ulrich Oszkárné.** Besoroztuk a közlendők glédájába. — **Jámbor L.** A költeményeket köszönjük. Nyomdánk kiadással nem foglalkozik; de ha arra kerül a sor, igen olesón sajtó alá rendezzük. — **P. A. R.** Az említett kéziratokat az új szerkesztőség nem kapta kézhez. Kérjük tehát ezeket újra beküldeni. Üdvözet! — **B. J.** „*Aki a királyt is megpompolja*.” Igen sikerült. Kis esiszolással besoroztuk. Máskor kérem a papír egy oldalára írni. — **H. Lujza.** Levelét rendkívüli élvezettel olvastuk és legközelebbi számunkban leadjuk. Oly névnek, mint a kegyede, nincs szüksége már a tulszerénységre. Kegyednek az irodalomban kötelességei vannak. Így mi is — szerkesztői jogunknál fogva — (bocsánat ezen önző szigorért) kötelességévé tesszük, hogy az „*Örökzöld levelek*” című beszélyét és arczképét *sürgösen* hozzánk juttatni kegyeskedjék. Addig is öszinte üdvözet! — **Gy. Géza.** *Magányban*. Más címmel soroztuk be a közlendők közé. De... legyen kimélettel öreg szemek iránt. Irjon nagyobb betűkkel. Ezt csak tisztesen nagyító üvegen át tudtuk végighöngészni! Ha újra küld, humorosat kérünk. **F.** — **Margit.** Ügyes kis versike, de a mi lapunk mértékét nem üti meg. Majd ír még magácska jobbat is. Ugy-e? — **Bodrogi.** Igazán vakmerőség ily irodalmi hülyeséggel beállítani egy komoly szépirodalmi laphoz! — **J. Jolánka.** Ha a Pécsi urhoz küldött vers kezeimhez jut és megüti a mértéket, legnagyobb örömmel. Kis türelmet instálok. — **Laczi.** „*Hónap elsején*.” Kurjongató diákját alkalomadtán megszólaltatjuk a lapban. — **Mucsi Vince.** Mindkét rejtvény ügyes és szellemes. Kérjük ezentul a papírnak csak egyik oldalára írni. — **K. Oszkár.** Hogy ön írni akar a lapunkba, csak nincs *tárgya*? Minő naivítás! Tanulja meg, hogy az íráshoz nem *tárgy* kell; de egy *alany*, aki írni tud! Egyébként levelét mi úgy tekintjük, mint... irodalmi hattudalát. **Több kéziratra jövő számunkban.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Faragó Simon.**

Europa, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó-utca 12.